Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

17 septembrie 2013 *

„Acțiune în anulare — Adoptare definitivă a bugetului general al Uniunii pentru exercițiul financiar 2011 — Act al președintelui Parlamentului European prin care se constată această adoptare definitivă — Articolul 314 alineatul (9) TFUE — Adoptare de către Parlamentul European și de către Consiliu a bugetului anual al Uniunii — Articolul 314 primul paragraf TFUE — Principiul echilibrului instituțional — Principiul atribuirii competențelor — Obligație de cooperare loială — Respectarea normelor fundamentale de procedură”

În cauza C-77/11,

având ca obiect o acțiune în anulare formulată în temeiul articolului 263 TFUE, introdusă la 14 februarie 2011,

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de G. Maganza și de M. Vitsentzatos, în calitate de agenți,

reclamant,

susținut de:

Regatul Spaniei, reprezentat de N. Díaz Abad, în calitate de agent,

intervenient,

împotriva

Parlamentului European, reprezentat de C. Pennera și de R. Passos, precum și de D. Gauci și de R. Crowe, în calitate de agenți,

pârât,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnul K. Lenaerts, vicepreședinte, domnii M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Rosas și doamna M. Berger, președinți de cameră, domnii E. Levits, A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, doamna C. Toader, domnii J.-J. Kasel (raportor), M. Safjan și D. Šváby, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: domnul V. Tourrès, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 14 mai 2013,

* Limba de procedură: franceza.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 28 mai 2013,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin acțiunea formulată, Consiliul Uniunii Europene solicită anularea Actului 2011/125/UE, Euratom al președintelui Parlamentului European din 15 decembrie 2010, prin care acesta constată că procedura bugetară inițiată în temeiul articolului 314 TFUE este încheiată și că, prin urmare, bugetul general al Uniunii Europene pentru exercițiul financiar 2011 este adoptat definitiv (JO 2011, L 68, p. 1, denumit în continuare „actul atacat”).

Cadrul juridic

2 Potrivit articolului 14 alineatul (1) TUE, „Parlamentul European exercită, împreună cu Consiliul, funcțiile legislativă și bugetară […]”. În mod simetric, articolul 16 alineatul (1) TUE prevede că „Consiliul exercită, împreună cu Parlamentul European, funcțiile legislativă și bugetară […]”.

3 Articolul 314 TFUE stabilește etapele și termenele care trebuie respectate în cursul procedurii bugetare. Parlamentul European dispune în prezent de aceleași competențe ca și Consiliul cu privire la ansamblul creditelor bugetare. În plus, acesta din urmă nu poate impune un buget în lipsa acordului Parlamentului European. În schimb, astfel cum rezultă din articolul 314 alineatul (7) TFUE, Parlamentul European dispune, în anumite împrejurări, și anume cu constrângeri semnificative în privința votului, de posibilitatea de a avea ultimul cuvânt și de a finaliza procedura bugetară fără acordul Consiliului.

4 Dispozițiile articolului 314 TFUE aflate în mod special în discuție în cadrul prezentei acțiuni sunt primul paragraf și alineatul (9) ale acestui articol.

5 Potrivit articolului 314 primul paragraf TFUE, „Parlamentul […] și Consiliul, hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială, adoptă bugetul anual al Uniunii […]”.

6 În ceea ce privește articolul 314 alineatul (9) TFUE, acesta prevede că, „[l]a încheierea procedurii prevăzute la prezentul articol, președintele Parlamentului European constată că bugetul este adoptat definitiv”.

Istoricul litigiului și actul atacat

7 La 15 decembrie 2009, Consiliul a amintit Parlamentului European prerogativa sa, în temeiul Tratatului FUE, de coautor al actului legislativ de adoptare a bugetului, propunând să semneze împreună cu președintele Parlamentului European actul de adoptare a acestui buget.

8 Președintele Parlamentului European, în pofida cererii Consiliului, a procedat singur, la 17 decembrie 2009, la adoptarea și la semnarea bugetului anual al Uniunii pentru exercițiul financiar 2010.

9 La 12 noiembrie 2010, în cadrul procedurii bugetare referitoare la exercițiul financiar 2011, președintele Consiliului a adresat președintelui Parlamentului European o scrisoare în care a arătat că, în urma intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, președintele Consiliului și președintele Parlamentului European ar trebui să cosemneze actul de adoptare a bugetului anual al Uniunii, întrucât aceste două instituții sunt coautoare ale actului respectiv. Actul menționat ar trebui să fie distinct de actul președintelui Parlamentului European prin care se constată, în conformitate cu articolul 314 alineatul (9) TFUE, că bugetul este adoptat definitiv.

10 La 10 decembrie 2010, Consiliul a adoptat poziția privind proiectul de buget pentru exercițiul financiar 2011. Acesta a anexat la poziția respectivă un proiect de decizie a Parlamentului European și a Consiliului de adoptare a bugetului general al Uniunii pentru exercițiul financiar 2011.

11 Prin scrisoarea din 14 decembrie 2010, primită de Consiliu la 17 decembrie 2010, președintele Parlamentului European a confirmat că nu putea fi de acord cu opinia Consiliului potrivit căreia actul de adoptare a bugetului Uniunii ar trebui semnat de președinții acestor două instituții.

12 La 15 decembrie 2010, în urma votării bugetului pentru exercițiul financiar 2011 în ședința plenară a Parlamentului European, președintele Consiliului a făcut declarația potrivit căreia „Parlamentul a aprobat […] poziția Consiliului privind proiectul pentru anul 2011 fără amendamente. Evident, în numele Consiliului, nu putem decât să ne exprimăm satisfacția în ceea ce privește acordul nostru comun asupra bugetului pentru anul 2011”.

13 În aceeași zi, președintele Consiliului a adresat președintelui Parlamentului European o scrisoare în care a salutat votul pozitiv al Parlamentului European privind proiectul de buget pentru exercițiul financiar 2011 și a reamintit că Tratatul FUE prevede că bugetul este adoptat de Parlamentul European și de Consiliu. Acesta a anexat la scrisoarea menționată un proiect de decizie a Parlamentului European și a Consiliului de adoptare a bugetului general al Uniunii pentru exercițiul financiar 2011, semnat de el și care urma să fie semnat și de președintele Parlamentului European.

14 Tot la 15 decembrie 2010 a fost adoptat actul atacat. Articolul unic al acestui act, semnat numai de președintele Parlamentului European, prevede că „[p]rocedura inițiată în temeiul articolului 314 TFUE este încheiată și bugetul general al Uniunii […] pentru exercițiul financiar 2011 este adoptat definitiv”.

Concluziile părților și procedura în fața Curții

15 Consiliul solicită Curții:

— anularea actului atacat,

— considerarea efectelor bugetului Uniunii pentru exercițiul financiar 2011 ca fiind definitive până în momentul în care acest buget este adoptat printr-un act legislativ conform cu tratatele și

— obligarea Parlamentului European la plata cheltuielilor de judecată.

16 Parlamentul solicită Curții:

— respingerea acțiunii Consiliului și

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

17 Prin Ordonanța președintelui Curții din 29 iunie 2011, Regatul Spaniei a fost autorizat să intervină în susținerea concluziilor Consiliului.

Cu privire la acțiune

Argumentele părților

18 În susținerea acțiunii formulate, Consiliul arată că Tratatul de la Lisabona a modificat considerabil procedura bugetară, făcând Parlamentul și Consiliul parteneri egali în special prin eliminarea distincției dintre cheltuielile obligatorii și cheltuielile neobligatorii și prin limitarea la o singură lectură a proiectului de buget de către cele două instituții în cauză.

19 În opinia Consiliului, principala modificare intervenită este cuprinsă la articolul 314 primul paragraf TFUE. Această dispoziție, coroborată cu alte dispoziții din tratate, ar impune în prezent, la finalul procedurii, adoptarea în comun a unui act legislativ care să poarte semnătura președinților celor două instituții în cauză.

20 Din acest motiv, practica în vigoare potrivit Tratatului de instituire a Comunității Europene conform căreia președintele Parlamentului European constată singur finalizarea procedurii bugetare nu ar mai fi aplicabilă.

21 Consiliul își întemeiază cererea pe patru motive. Primul motiv este întemeiat pe lipsa unui act legislativ de adoptare a bugetului anual al Uniunii cosemnat de președinții celor două instituții în cauză, cu încălcarea articolelor 288 TFUE, 289 TFUE, 296 TFUE și 314 TFUE. Cel de al doilea motiv este întemeiat pe nerespectarea principiului echilibrului instituțional prevăzut la articolul 314 TFUE. Cel de al treilea motiv este întemeiat pe încălcarea principiului atribuirii competențelor și a obligației de cooperare loială prevăzute la articolul 13 alineatul (2) TUE. Cel de al patrulea motiv, formulat cu titlu subsidiar, este întemeiat pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură.

22 În primul rând, Consiliul apreciază că bugetul anual al Uniunii, precum și bugetele rectificative trebuie să fie adoptate în prezent, în aplicarea reformei care rezultă din Tratatul de la Lisabona, printr-un act legislativ comun. Așadar, Consiliul consideră ca fiind obsoletă jurisprudența care rezultă din Hotărârea din 3 iulie 1986, Consiliul/Parlamentul European (34/86, Rec., p. 2155), și în special punctul 8 din această hotărâre, în care Curtea a decis că președintele Parlamentului European este cel care constată în mod oficial că procedura bugetară a fost finalizată prin adoptarea definitivă a bugetului și cel care conferă, astfel, forță obligatorie bugetului, atât în raport cu instituțiile, cât și cu statele membre.

23 În opinia Consiliului, reiese cu claritate din articolul 314 TFUE că Parlamentul și Consiliul statuează în prezent, pentru adoptarea bugetului, „în conformitate cu o procedură legislativă specială”. Aceasta ar trebui să se finalizeze, potrivit articolului 289 alineatul (3) TFUE, cu adoptarea unui act legislativ. Actul respectiv ar trebui să ia forma unui regulament, a unei directive sau chiar a unei decizii, conform articolului 288 TFUE și articolului 289 alineatul (2) TFUE.

24 În plus, Consiliul deduce din egalitatea competențelor atribuite celor două instituții că în speță este vorba despre o procedură legislativă specială particulară întrucât cuprinde doi actori principali.

25 Consiliul amintește că, la fel ca în cazul procedurii legislative ordinare care figurează la articolul 294 TFUE, articolul 314 TFUE prevede expres în privința bugetului anual al Uniunii acordul celor două instituții cu privire la un text comun stabilit în cadrul comitetului de conciliere.

26 În temeiul articolului 297 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE, actele adoptate în conformitate cu o procedură legislativă specială s-ar semna, în principiu, de președintele instituției care le-a adoptat. Dat fiind că, în ceea ce privește bugetul anual al Uniunii, este vorba de o operă comună, actul care o finalizează ar trebui, așadar, în mod necesar să poarte semnătura președinților ambelor instituții în cauză.

27 Ar rezulta din aceasta că actul președintelui Parlamentului European prin care se constată adoptarea definitivă a bugetului anual al Uniunii nu poate constitui un act legislativ în temeiul Tratatului FUE.

28 În al doilea rând, Consiliul consideră că președintele Parlamentului European, prin faptul că a semnat singur bugetul pentru exercițiul financiar 2011, a încălcat echilibrul instituțional nou creat prin articolul 314 TFUE. Cu alte cuvinte, președintele Parlamentului European ar fi acționat *ultra vires*.

29 În al treilea rând, Consiliul amintește eforturile sale depuse pentru a găsi o soluție reciproc acceptabilă. Președintele Parlamentului European, prin faptul că a ignorat aceste eforturi, nu și-ar fi îndeplinit obligația de cooperare loială care trebuie să guverneze raporturile dintre instituții conform articolului 13 alineatul (2) TUE.

30 În al patrulea rând, Consiliul consideră că actul atacat trebuie să fie anulat pentru încălcarea normelor fundamentale de procedură. Astfel, Consiliul arată că acest act a intervenit în lipsa unui acord cu privire la tipul de act prin care trebuie să se constate adoptarea definitivă a bugetului anual al Uniunii.

31 În orice situație, în așteptarea încetării nelegalității constatate, Consiliul solicită Curții să mențină efectele bugetului anual al Uniunii referitor la exercițiul financiar 2011 pentru anul în curs, conform articolului 264 al doilea paragraf TFUE.

32 Regatul Spaniei susține fără rezerve argumentele Consiliului.

33 Parlamentul recunoaște că procedura bugetară presupune ca Parlamentul și Consiliul să lucreze împreună în vederea ajungerii la un acord. Acesta ar fi fost cazul în ceea ce privește bugetul anual al Uniunii referitor la exercițiul financiar 2011. Cooperarea respectivă nu s-ar concretiza însă *in fine*, la fel ca o procedură legislativă ordinară, într-un act autonom sub forma unui regulament, a unei directive sau a unei decizii.

34 Parlamentul amintește că însuși Consiliul admite că acordul cu privire la proiectul de buget dintre cele două instituții în cauză nu este susceptibil să producă în sine efecte juridice.

35 Astfel, pentru a permite ca bugetul să producă efecte juridice obligatorii atât pentru instituții, cât și pentru statele membre, ar fi necesară intervenția președintelui Parlamentului European, după cum rezultă din articolul 314 alineatul (9) TFUE. Această intervenție ar constitui un act suplimentar, astfel cum a amintit avocatul general Mancini în Concluziile prezentate în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Consiliul/Parlamentul European, citată anterior.

36 Actul președintelui său se întemeiază, în opinia Parlamentului European, pe o competență proprie președintelui acestei instituții. Acesta s-ar baza pe o apreciere a regularității procedurii bugetare care se încheie. Ar fi vorba despre un act autonom care nu este expresia unei majorități parlamentare. Ar fi asimilabil cu o verificare din partea președintelui Parlamentului European a conformității procedurii bugetare cu Tratatul FUE.

37 Având în vedere cele de mai sus, Parlamentul respinge argumentul Consiliului potrivit căruia articolul 314 TFUE ar implica un act legislativ comun la sfârșitul procedurii pentru a conferi bugetului anual al Uniunii forța sa obligatorie.

38 În cazul în care autorii Tratatului de la Lisabona ar fi dorit să modifice competențele președintelui Parlamentului European la sfârșitul procedurii, aceștia nu ar fi menținut, la articolul 314 alineatul (9) TFUE, o dispoziție identică cu cea de la articolul 272 alineatul (7) CE.

39 Potrivit Parlamentului European, specificitatea bugetului ține de natura sa pur contabilă, care nu cuprinde decât estimări ale veniturilor și ale creditelor care, pentru a deveni autorizații de cheltuieli, impun, la momentul oportun, adoptarea unui act de bază. Ținând seama de această specificitate,

Parlamentul apreciază că bugetul anual al Uniunii este adoptat potrivit unei proceduri *sui generis* care ia în considerare necesitatea adoptării sale formale până la sfârșitul anului pentru a evita „sistemul doisprezecimilor provizorii”.

40 În acest temei, Tratatul FUE nu ar prevedea că actul de adoptare a bugetului cuprinde semnătura președinților ambelor instituții în cauză.

41 Amintind specificitatea procedurii bugetare în raport cu o procedură legislativă ordinară, Parlamentul respinge teza potrivit căreia nicio instituție nu are ultimul cuvânt față de cealaltă în măsura în care proiectul trebuie adoptat în codecizie.

42 În această privință, Parlamentul amintește termenii articolului 314 alineatul (7) TFUE, care prevede situația în care președintele Parlamentului European este determinat să constate că bugetul anual al Uniunii este adoptat, deși Consiliul a respins proiectul comun convenit în urma negocierilor din cadrul comitetului de conciliere.

43 Convins că a acționat în conformitate cu litera și cu spiritul Tratatului FUE, Parlamentul consideră că nu a încălcat în niciun fel principiul atribuirii competențelor. Acesta ar fi fost cazul, în schimb, dacă ar fi achiesat la voința Consiliului de a finaliza procedura bugetară prin adoptarea unui act legislativ autonom, propriu procedurii legislative ordinare.

44 În sfârșit, Parlamentul respinge afirmația potrivit căreia nu ar fi respectat obligația de cooperare loială prevăzută la articolul 13 alineatul (2) TUE ținând seama de faptul că președintele acestei instituții informase Consiliul cu privire la poziția sa la 14 decembrie 2010, în ajunul votării bugetului pentru exercițiul financiar 2011 în Parlament.

45 De asemenea, Parlamentul, convins că a respectat, de la adoptarea proiectului comun, prevederile articolului 314 alineatul (9) TFUE, respinge reproșul care îi este adresat de Consiliu privind o pretinsă încălcare a normelor fundamentale de procedură.

Aprecierea Curții

46 Trebuie amintit, mai întâi, că procedura care are ca obiect adoptarea bugetului Uniunii este reglementată prin dispozițiile articolului 314 TFUE. Articolul 314 primul paragraf TFUE prevede că bugetul este adoptat în conformitate cu o procedură legislativă specială.

47 Argumentația Consiliului pe care se întemeiază primele sale trei motive, care asimilează procedura bugetară unei proceduri legislative ordinare, prevăzută la articolul 294 TFUE, trebuie să fie deja respinsă. Astfel, diferitele dispoziții ale articolului 314 TFUE instituie o procedură legislativă specială pentru adoptarea bugetului Uniunii, adaptată specificității acestuia din urmă, care se încheie prin actul prevăzut la alineatul (9) al articolului amintit. În temeiul acestei din urmă dispoziții, „[l]a încheierea procedurii [care are ca obiect adoptarea bugetului Uniunii], președintele Parlamentului European constată că bugetul este adoptat definitiv”.

48 Trebuie să se constate, în continuare, că actul atacat este întemeiat pe articolul 314 TFUE și în special pe alineatul (9) al acestui articol.

49 Or, reiese din înșiși termenii articolului 314 alineatul (9) TFUE că actul întemeiat pe dispoziția respectivă finalizează procedura de adoptare a bugetului Uniunii și este semnat numai de președintele Parlamentului European.

50 În consecință, contrar celor pretinse de Consiliu și de Regatul Spaniei, procedura bugetară prevăzută la articolul 314 TFUE nu se finalizează printr-un act semnat în comun de președinții Parlamentului European și Consiliului. Actul având ca temei legal articolul 314 alineatul (9) TFUE, prin care președintele Parlamentului European constată, după verificarea regularității procedurii, că bugetul este definitiv adoptat, este cel care constituie ultima fază a procedurii de adoptare a bugetului Uniunii și care conferă acestuia forță obligatorie.

51 Curtea a statuat astfel că actul întemeiat pe articolul 203 alineatul (7) din Tratatul CEE, ai cărui termeni corespund celor de la articolul 314 alineatul (9) TFUE, pe de o parte, este adoptat de președintele Parlamentului European în calitate de organ al instituției respective și, prin urmare, trebuie să fie atribuit acesteia din urmă și, pe de altă parte, conferă forță obligatorie bugetului, atât în raport cu instituțiile, cât și cu statele membre (a se vedea Hotărârea Consiliul/Parlamentul European, citată anterior, punctul 8).

52 Consiliul și Regatul Spaniei susțin însă că inserarea, prin Tratatul de la Lisabona, a dispoziției care figurează la articolul 314 primul paragraf TFUE, potrivit căreia „Parlamentul European și Consiliul, hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială, adoptă bugetul anual al Uniunii”, afectează efectele juridice pe care Hotărârea Consiliul/Parlamentul European, citată anterior, le-a recunoscut actului președintelui Parlamentului European prin care se constată că bugetul este definitiv adoptat. Astfel, în temeiul dispoziției menționate, bugetul ar trebui să fie adoptat definitiv printr-un act al Parlamentului European și al Consiliului, cosemnat de președinții instituțiilor amintite. Actul adoptat în temeiul articolului 314 alineatul (9) TFUE nu ar fi decât un act declarativ adoptat de președintele Parlamentului European.

53 O astfel de argumentație nu poate fi primită.

54 Dispoziția articolului 314 primul paragraf TFUE, care prevede că Parlamentul și Consiliul adoptă bugetul Uniunii, reamintește că, în conformitate cu articolul 14 alineatul (1) TUE și cu articolul 16 alineatul (1) TUE, funcțiile bugetare sunt exercitate în comun de aceste două instituții.

55 Cu toate acestea, articolul 314 primul paragraf TFUE precizează că bugetul este adoptat „în conformitate cu următoarele dispoziții”. Or, nicio dispoziție a articolului 314 TFUE nu prevede adoptarea, la sfârșitul procedurii bugetare, a unui act care ar fi cosemnat de președinții Parlamentului European și Consiliului.

56 Astfel, președintele Parlamentului European, în calitatea sa de organ al acestei instituții, este cel care, prin adoptarea actului întemeiat pe articolul 314 alineatul (9) TFUE, conferă forță obligatorie bugetului Uniunii la sfârșitul unei proceduri caracterizate prin acțiunea comună a Parlamentului European și a Consiliului (a se vedea Hotărârea Consiliul/Parlamentul European, citată anterior, punctul 8).

57 Consiliul și Regatul Spaniei arată, în plus, că actul atacat, care a fost adoptat în conformitate cu o procedură legislativă specială, este nelegal întrucât, contrar celor prevăzute la articolul 288 TFUE și la articolul 289 alineatul (2) TFUE, nu ia forma unui regulament, a unei directive sau a unei decizii.

58 Acest argument trebuie de asemenea respins.

59 Astfel, trebuie amintit că articolul 314 TFUE prevede o procedură legislativă specială adaptată naturii bugetului, care este un document în esență contabil, cuprinzând estimările tuturor veniturilor și cheltuielilor Uniunii care urmează să fie efectuate într-o anumită perioadă. Acest document este anexat, după verificarea de către președintele Parlamentului European a conformității procedurii cu dispozițiile Tratatului FUE, la actul prin care acesta din urmă constată, în temeiul articolului 314 alineatul (9) TFUE, că bugetul este definitiv adoptat.

60 Deși actul întemeiat pe articolul 314 alineatul (9) TFUE rezultă dintr-o procedură legislativă specială, acesta, din cauza naturii bugetului, nu ia forma unui act legislativ propriu-zis, în sensul articolului 288 TFUE și al articolului 289 alineatul (2) TFUE, însă constituie, în orice caz, un act atacabil în sensul articolului 263 TFUE, în măsura în care conferă forță obligatorie bugetului Uniunii.

61 Consiliul susține de asemenea că actul atacat încalcă prerogativele pe care i le conferă articolul 296 primul paragraf TFUE. Această dispoziție stipulează că, „[î]n cazul în care tratatele nu prevăd tipul actului care trebuie adoptat, instituțiile îl aleg de la caz la caz, cu respectarea procedurilor aplicabile și a principiului proporționalității”. Consiliul arată în această privință că, în lipsa unor precizări la articolul 314 TFUE privind tipul de act prin care este adoptat bugetul Uniunii, Parlamentul ar fi trebuit să se pună de acord cu Consiliul cu privire la acest aspect. Parametrii prevăzuți la articolul 296 primul paragraf TFUE ar conduce la concluzia că actul de adoptare a bugetului ar trebui să fie un act cosemnat de președinții celor două instituții în cauză.

62 Nici acest argument nu poate fi primit.

63 Astfel, articolul 296 primul paragraf TFUE nu este aplicabil în cadrul procedurii bugetare prevăzute la articolul 314 TFUE din moment ce articolul respectiv, în special alineatul (9), prevede expres că procedura menționată se finalizează prin adoptarea unui act al Parlamentului European, semnat de președintele acestei instituții.

64 Pe de altă parte, Consiliul susține că președintele Parlamentului European, atunci când a adoptat actul atacat, nu și-a îndeplinit obligația de cooperare loială care trebuie să guverneze raporturile dintre instituții. Acesta reproșează în special președintelui Parlamentului European că nu a luat parte la demersurile sale de a găsi o soluție în conformitate cu tratatele, reciproc acceptabilă și care să respecte totodată competențele instituțiilor și prerogativele președintelui Parlamentului European. Consiliul reproșează de asemenea președintelui Parlamentului European că nu l-a informat pe președintele Consiliului, în ziua votării bugetului în sesiune plenară, și anume la 15 decembrie 2010, când acesta era prezent la votul respectiv, cu privire la cuprinsul scrisorii sale din 14 decembrie 2010.

65 Nici această argumentație nu poate fi primită.

66 Rezultă, astfel, în mod clar din înscrisurile de la dosar și în special din declarația reprodusă la punctul 12 din prezenta hotărâre că, la 15 decembrie 2010, între Parlamentul European și Consiliu s-a ajuns la un acord cu privire la conținutul bugetului pentru exercițiul financiar 2011. Împrejurarea că între aceste două instituții exista în continuare un diferend cu privire la oficializarea acordului respectiv nu l-a împiedicat pe președintele Parlamentului European să constate, la 15 decembrie 2010, că procedura inițiată în temeiul articolului 314 TFUE a fost încheiată și că bugetul general al Uniunii pentru exercițiul financiar 2011 a fost adoptat definitiv.

67 Întrucât, conform articolului 314 alineatul (9) TFUE, numai președintele Parlamentului European este abilitat să semneze actul atacat, nu se pune problema unei încălcări a obligației de cooperare loială de către președintele Parlamentului European.

68 Din ansamblul celor ce precedă rezultă că primele trei motive trebuie respinse.

69 În sfârșit, Consiliul și Regatul Spaniei susțin, cu titlu subsidiar, că actul atacat trebuie să fie anulat pentru încălcarea normelor fundamentale de procedură, pentru motivul că, începând din momentul în care a fost pe deplin conștient de dezacordul dintre Parlamentul European și Consiliu cu privire la tipul de act care reglementează adoptarea bugetului, președintele Parlamentului European nu putea să constate că procedura bugetară pentru exercițiul financiar 2011 a fost încheiată.

70 Cu toate acestea, din moment ce, la 15 decembrie 2010, între Parlamentul European și Consiliu s-a ajuns la un acord cu privire la conținutul bugetului pentru exercițiul financiar 2011, președintele Parlamentului European putea, în deplină conformitate cu dispozițiile articolului 314 TFUE, să adopte, în aceeași zi, actul atacat.

71 În consecință, nici ultimul motiv nu poate fi admis.

72 Rezultă din toate cele de mai sus că acțiunea trebuie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

73 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Parlamentul a solicitat obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată, iar acesta a căzut în pretenții, se impune obligarea sa la plata cheltuielilor de judecată. În aplicarea articolului 140 alineatul (1) din același regulament, Regatul Spaniei, care a intervenit în litigiu, va suporta propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Consiliul Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

3) Regatul Spaniei suportă propriile cheltuieli de judecată.

Semnături